

urimeligt at forlange, at Folk, der have en saa ringe Fortjeneste, skulde kunne være Medlemmer af Sygekasser eller Alderdomskasser, naar de dertil skulle tilskyde Bidrag af deres egen Fortjeneste. Men man mente ogsaa, at naar Staten og det offentlige traadte til for at støtte Sygekasserne, vilde de træde til paa en saadan Maade, at Sygekasseinstitutionerne skulde blive saa stærke og kraftige, at de saa sig i Stand til at ned sætte Kontingenterne, Inderne til Sygekasserne og derved gøre dem mere tilgængelige for de fattigste og daarligt stillede i Samfundet. Det var det, der som sagt den Gang bevægede mig til at lægge Teorien noget til Side for at komme til at arbejde mere paa en praktisk Vej for at faa noget virkeligt, reelt gennemført. Endelig søgte jeg den Gang at faa fast, at Sygekasseinstitutionen allerede for længe siden vilde være gaaet til Grunde, hvis ikke den danske Lægestand havde holdt den oppe. Det er sikkert alle bekendt, at Lægerne have været i høj Grad daarlig afslagne i de forskellige Sygekasser; ja de have været saa daarlig afslagne, at man skulde undre sig over, at Sygekasserne kunne være tjente dermed. Det er jo nemlig i Virkeligheden saaledes under de nuværende Samfundsforhold, at Folk, der skulle bestille noget, arbejde noget, og saa gerne ville have nogen Betaling derfor, men Lægerne have jo været i den Grad daarlig afslagne ved Sygekasserne, at hvis de ikke vare vedblevne at virke med den sædvanlige Energi for Sygekasserne trods den daarlige Betaling, de have derfor, vilde Sygekasserne sikkert for længe siden være gaaede til Grunde. Jeg udtalte ogsaa den Gang, at det af Regeringen foreslaaede Tilskud ikke var større, end at det fuldt ud vilde blive opslugt af det forhøjede Honorar, som Lægerne sikkert vilde forlange, saa snart det offentlige traadte til. Der blev da af det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), tror jeg, udtalt, at man ikke behøvede at frygte noget i den Retning; der mentes, at Lægerne vedblivende vilde arbejde paa samme Maade, som de havde arbejdet til Dato, enten det offentlige traadte til eller ikke. Men ihvorvel jeg ikke den Gang kunde føre et Bevis for det modsatte — jeg havde kun Formodninger og Tanker — tror jeg nu at kunne bevise, at det, jeg den Gang troede, var rigtigt. Thi alene dette, at det kom under Dmtale, at det offentlige skulde til at træde til med Understøttelse, har medført, at Lægerne allerede have forlangt en betydelig Forhøjelse i deres Honorar. Det sidste Nummer, tror jeg, af „Ugeskrift for Læger“ meddeler jo, at Lægerne nu ere

blevne enige om i Fremtiden at forlange 3 Kr. pr. ugift Medlem af Sygekasserne og 6 Kr. pr. gift Medlem. Naar man har noget som helst Kendskab til, hvad der tidligere er betalt, vil man nu se, at hvis vi ikke kunde faa mere i Tilskud end det, der tilbydes i Forslaget, vilde det næppe blive tilstrækkeligt til at dække Forhøjelsen af det Honorar, Lægerne have forlangt. Derhos maa man naturligvis tage i Betragtning, at samtidig med at det offentlige træder til for at understøtte Sygekasserne, ville jo mange Indtægter for disse gaa tabt, som de tidligere have haft. Saa vidt jeg erindrer, var endog den ærede Indenrigsminister enig med mig om, at det nok kunde siges, at en Del af disse private Indtægter vilde gaa tabt, naar Staten og Kommunen traadte til. Vi maa altsaa nu mere end tidligere være enige om, at kan man ikke faa større Forhøjelse end af Regeringen foreslaaet, vil det ikke en Gang være tilstrækkeligt til at kunne betale den Forhøjelse, som Sygekasselægerne nu forlange, og Sygekasserne ville som saadanne komme til at staa lige saa daarlig, om ikke daarligere, efter at det offentlige er traadt til, end de staa i Forvejen, og det er sikkert ikke Regeringens og heller ikke det ærede Medlems Mening her i denne Sal. Det vil derfor være om at gøre at søge at faa Bidraget sat op, hvad enten det nu skal være fra Kommunerne eller Staten, saa at det bliver tilstrækkeligt ikke blot til, at Lægerne kunne faa det forhøjede Honorar, som de i Virkeligheden fortjene, og som jeg ikke fortænter dem i, at de ville have, men ogsaa til at gøre Sygekasserne mere tilgængelige for alle Samfundsklasser, hvilket vil indskrænke Lægernes Fortjeneste paa mange andre Omraader, saa jeg fortænter dem slet ikke i, at de forlange Lønningsforhøjelse. Man maa være enig om at jule hen efter, at vi ikke alene faa saa stort Tilskud, at det kan dække det, som Lægerne forlange, men at vi ogsaa gøre Sygekasserne mere tilgængelige for de ubemidlede i Samfundet, end de have været til Dato. Endelig skal jeg kun udtale, at det er min Mening nu som sidst, hvis jeg faar den Væge at komme i Udvalg, at virke af al Kraft for at gøre Sygekasseloven saa god som mulig, og jeg haaber, at vi alle maa kunne mødes i Udvalget med dette for Øje. Jeg begriber heller ikke, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) er saa bange for Statskassens Midler, naar man skal til at lovgive paa et socialt Omraade som det foreliggende. Jeg bruger netop det Udtryk, det ærede Medlem fra Vangeland bemærkede i Dag, at naar der er Tale om